

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lutego 2019 r.

Pozwem wniesionym dnia 16 czerwca 2017 r. (data nadania, k. 27) powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. K. kwoty 3.547,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarło z pozwaną M. K. dwie umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC oraz ubezpieczenia dobrowolnego objęte polisami o nr (...). Pozwana zobowiązała się wówczas do zapłaty składek ubezpieczeniowych, w tym drugiej składki za ubezpieczenie obowiązkowe OC oraz dobrowolne w wysokości 1.076 zł z tytułu polisy o nr (...) oraz drugiej składki za ubezpieczenie obowiązkowe OC oraz dobrowolne w wysokości 1.908 zł z tytułu polisy o nr (...), czego jednakże nie uczyniła. Na kwotę żadaną w pozwie składa się kwota w/w składek oraz kwota odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności składki z polisy o nr (...), tj. 10 października 2012 r. do dnia kapitalizacji, tj. 9 czerwca 2017 r., a także z polisy o nr (...), tj. 10 kwietnia 2013 r. do dnia kapitalizacji czyli 9 czerwca 2017 r. (pozew k. 1-3).

W dniu 30 czerwca 2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem powoda (nakaz zapłaty k. 28).

Dnia 01 sierpnia 2018 r. (data nadania, k. 37) pozwana M. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej powoda oraz przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że polisa o nr (...) przedstawiona przez powoda jest nieczytelna, a polisa o nr (...) w ogóle nie została przedstawiona przez powoda, który tym samym nie wykazał swej legitymacji w procesie. Co więcej, roszczenia powoda z uwagi na upływ 3-letniego terminu od daty ich wymagalności uległy przedawnieniu odpowiednio dnia 10 października 2015 r. i 10 kwietnia 2016 r. Pozwana zaznaczyła także, że w dniu 10 sierpnia 2012 r. zbyła przedmiotowy pojazd i nie zawierała z powodem przedmiotowych umów (sprzeciw k. 31-34 i k.48-51).

W piśmie procesowym z dnia 16 stycznia 2018 r. powód podniósł, że pozwana podpisując wskazane umowy z powodem, w pełni zaakceptowała ich warunki, co powód wykazał, przedkładając polisy do w/w umów. Powód wskazał, że przerwał 3-letni bieg przedawnienia roszczenia z tytułu w/w umów ubezpieczeniowych, składając pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 2 października 2015 r., a postępowanie w tej sprawie zostało następnie umorzone postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. (pismo procesowe powoda, k. 61-62v).

W piśmie procesowym z dnia 08 marca 2018 r. pozwana zaprzeczyła, aby na polisie o nr (...) widniał jej podpis. Ponadto, jej zdaniem, postępowanie które zostało uprzednio wszczęte przez powoda przeciwko niej dotyczyło innego roszczenia powoda, a wobec tego nie przerwało biegu przedawnienia (pismo procesowe pozwanej, k. 76-79).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej zamiennie (...)) oraz M. K. zawarli:

1) w dniu 9 kwietnia 2012 r. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego: obowiązkowe - (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 568 zł (I rata) i 568 zł (II rata) – łącznie 1.136 zł, dobrowolne - ze składką ubezpieczeniową w wysokości 508 zł (I rata) i 508 zł (II rata) – łącznie 1.016 zł, dotyczącą należącego do M. K. samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) z okresem ochrony od dnia 10 kwietnia 2012 r. do dnia 09 kwietnia 2013 r. i terminem płatności drugiej raty składek do dnia 9 października 2012 r. W potwierdzeniu zawarcia umowy ubezpieczenia (polisa o nr (...)) zaznaczono, że uiszczona została część składek w łącznej wysokości 1.076 zł, w tym na poczet składek (...) w wysokości 568 zł, (...) w wysokości 462 zł, (...) w wysokości 11 zł, (...) w wysokości 35 zł;

2) w dniu 9 kwietnia 2013 r. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego: (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 1.050 zł, (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 9 zł oraz (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 757 zł, (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 70 zł oraz (...) ze składką ubezpieczeniową w wysokości 22 zł, dotyczącą należącego do M. K. samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) z okresem ochrony od dnia 10 kwietnia 2013 r. do dnia 9 kwietnia 2014 r. W potwierdzeniu zawarcia umowy ubezpieczenia (polisa o nr (...)) zaznaczono, że składka łączna w wysokości 1.908 zł została opłacona.

Dowód: polisa nr (...), k. 63-63v; polisa ubezpieczeniowa nr (...) z kalkulacją, k. 9-12.

W 2012 r. M. K. i A. K. posiadali około 30 pojazdów. Posiadali pracowników odpowiedzialnych za sprawdzanie polis ubezpieczeniowych dotyczących tychże pojazdów, a za ubezpieczenia odpowiadał broker ubezpieczeniowy.

Dowód: zeznania świadka A. K., protokół – nagranie, akta XI Cps 64/18.

Pismami z dnia 25 marca 2015 r. (...) S.A. wezwało M. K. do zapłaty: kwoty 618,09 zł tytułem raty 2 polisy nr (...) – ubezpieczenie dobrowolne w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.; kwoty 742,23 zł tytułem raty 2 polisy nr (...) – ubezpieczenie obowiązkowe w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.; kwoty 45,74 zł tytułem raty 2 polisy nr (...) – ubezpieczenie dobrowolne w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.; kwoty 978,63 zł tytułem raty 1 polisy nr (...) – ubezpieczenie dobrowolne w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.; kwoty 86,93 zł tytułem raty 1 polisy nr (...) – ubezpieczenie dobrowolne w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.; kwoty 1.304,01 zł tytułem raty 1 polisy nr (...) – ubezpieczenie obowiązkowe w terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r.

Dowód: okoliczności bezsporne; wezwanie k. 13-24.

W dniu 2 października 2015 r. (...) S.A. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko M. K., w którym domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 3.899,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie tytułem rat składek ubezpieczeniowych z dwóch umów ubezpieczenia: 1) potwierdzonej polisą o nr (...) – umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 637,79 zł, umowa ubezpieczenia OC – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 765,88 zł, umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 47,19 zł, 2) potwierdzonej polisą o nr (...) - umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 1011,45 zł, umowa ubezpieczenia OC – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 1347,74 zł, umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 89,85 zł.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. postępowanie zostało umorzona na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Dowód: okoliczności bezsporne; pozew w (...), k. 64-67; postanowienie o przekazaniu, k. 67v; postanowienie o umorzeniu, k. 68.

W dniach 10 kwietnia 2012 r., 9 kwietnia 2013 r., 10 kwietnia 2013 r., 09 kwietnia 2014 r. pojazd marki R. (...) o nr rej (...) posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A.

Dowód: zaświadczenia z (...) z dnia 16 stycznia 2018 r., k. 69-72 oraz z dnia 3 kwietnia 2018 r., k. 87-88.

M. K. w dniu 10 sierpnia 2012 r. zawarła umowę kupna-sprzedaży, na mocy której przeniosła prawo własności pojazdu marki R. (...) o nr rej (...).

Dowód: okoliczności bezsporne; kopia umowy z dnia 10 sierpnia 2012 r., k. 36; zeznania świadka A. K., protokół – nagranie, akta XI Cps 64/18; zeznania pozwanej, protokół – nagranie, akta XI Cps 64/18.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Sporne kwestie zostały przez Sąd ustalone na podstawie wiarygodnych dowodów z dokumentów. Wskazane dokumenty Sąd uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy, ponieważ ich autentyczność, jak i treść nie budzą wątpliwości. Co prawda pozwana kwestionowała kopię polisy o nr (...) załączoną do pozwu jako nieczytelną, jednakże

w ocenie Sądu dokument ten jest czytelny. Można na jego podstawie jednoznacznie ustalić istotne elementy zawartej umowy, a dodatkowo potwierdza je załączony do polisy dokument kalkulacji składek, który jest w całości czytelny.

Sąd opierał się także na wiarygodnych zeznaniach świadka A. K. oraz pozwanej. Zauważyć jednak należy, że zeznania te były ogólnikowe, gdyż ani świadek ani pozwana nie pamiętali z całą pewnością wszystkich okoliczności, o które byli pytani i nie potrafili jednoznacznie ich potwierdzić ani im zaprzeczyć.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo należało uwzględnić jedynie w części.

Powód w niniejszej sprawie dochodził od pozwanej zapłaty zaległych składek z dwóch umów ubezpieczenia: zawartej w dniu 9 kwietnia 2012 r. (polisa o nr (...)) oraz w dniu 9 kwietnia 2013 r. (polisa nr (...)) dotyczących należącego do pozwanej M. K. samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...). Pozwana kwestionowała legitymację po stronie powoda, fakt zawarcia z pozwanym umowy objętej polisą nr (...) oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Normatywną podstawę umowy ubezpieczenia stanowi przepis art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Elementami przedmiotowo istotnymi umowy ubezpieczenia jest z jednej strony zobowiązanie do spełnienia określonego świadczenia przez ubezpieczyciela w razie zajścia określonego w umowie wypadku, z drugiej zaś strony zobowiązanie do zapłaty składki przez ubezpieczającego. Umowa ubezpieczenia ma charakter zobowiązaniowy. Celem zawarcia tej umowy jest bowiem powstanie między stronami stosunku prawnego, na podstawie którego każda ze stron zobowiązuje się wobec drugiej do spełnienia określonego świadczenia, mając jednocześnie prawo do żądania spełnienia świadczenia przez drugą stronę (umowa dwustronnie zobowiązująca).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania w pierwszej kolejności trzeba wskazać, że wbrew stanowisku strony pozwanej, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż strony niniejszego sporu wiązały taki właśnie stosunek zobowiązaniowy. Powód objął ochroną ubezpieczeniową pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) na podstawie umów ubezpieczenia z okresem ochrony: od dnia 10 kwietnia 2012 r. do dnia 09 kwietnia 2013 r. oraz od dnia 10 kwietnia 2013 r. do dnia 9 kwietnia 2014 r., a w zamian za to pozwana zobowiązała się do uiszczenia na rzecz powoda składek za poszczególne składniki przedmiotowego ubezpieczenia, czego jednakże nie uczyniła.

Kwestionując roszczenie powoda w toku postępowania, pozwana w pierwszej kolejności utrzymywała, że nie zawarła z powodem umowy w dniu 9 kwietnia 2013 r. (polisa o nr (...)), gdyż podpis, który widnieje na polisie nie należy do niej. Podkreślić jednakże należy, że w tym zakresie, poza jedynie własnymi twierdzeniami, pozwana nie podjęła skutecznie żadnej inicjatywy dowodowej. Zauważyć bowiem należy, iż zarówno świadek zawnioskowany przez pozwaną jak i sama pozwana nie byli w stanie okoliczności tej jednoznacznie wykluczyć. Oboje zeznali, iż nie widzieli przedmiotowej polisy, lecz jak wynikało z zeznań świadka, ani pozwana ani świadek, którzy w tym okresie mieli około trzydziestu pojazdów, nie zajmowali się kwestiami ubezpieczenia tychże pojazdów. Zajmowali się tym brokerzy ubezpieczeniowi. Pozwana nie była w stanie jednoznacznie wykluczyć, że umowy tej z pozwanym nie zawierała. Wobec takiego materiału dowodowego, w ocenie Sądu, pozwana nie wykazała, że podpis widniejący na przedmiotowej umowie nie należy do niej, a w konsekwencji, iż nie zawarła jej z pozwanym.

W dalszej kolejności pozwana kwestionowała legitymację czynną powoda także i z tego powodu, że przedłożony przez niego dokument w postaci kopii polisy nr (...) jest nieczytelny. Sąd nie podzielił takiego stanowiska. Znajdujący się na k. 9-12 akt niniejszej sprawy dokument jest na tyle czytelny, że można z niego jednoznacznie odczytać, czego dotyczy,

jaki jest jego przedmiot, kto jest stroną tej czynności prawnej, kiedy została dokonana i jakie są jej warunki. Treść zawarta w polisie znajduje potwierdzenie w załączonej do niej kopii arkusza kalkulacji składek.

Wszystkie opisane okoliczności, w ocenie Sądu, stanowiły wystarczające dowody na to, że pozwana zawarła z powodem obie wskazane umowy, a wobec tego, iż między stronami powstał stosunek zobowiązaniowy w kształcie wynikającym z powołanych wyżej przepisów. Potwierdzają to również dowody w postaci zaświadczeń z (...), z których wynika, że w okresie objętym sporem to powód był ubezpieczycielem pozwanej odnośnie pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...). Nie ulega zatem wątpliwości, że na pozwanej spoczywał obowiązek uiszczenia na rzecz powoda składek, w tym dochodzonych w niniejszym procesie.

W ocenie Sądu pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia części dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu roszczeń.

Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. W odniesieniu do biegu terminu przedawnienia zastosowanie mają uregulowania zawarte w art. 118 k.c. i n. Stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Ponadto, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2).

Powód wykazał, że w dniu 2 października 2015 r. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko M. K., w którym domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 3.899,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie tytułem rat składek ubezpieczeniowych z dwóch umów ubezpieczenia: 1) potwierdzonej polisą o nr (...) – umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 637,79 zł, umowa ubezpieczenia OC – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 765,88 zł, umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 2 z dnia 9 kwietnia 2012 r. w kwocie 47,19 zł, 2) potwierdzonej polisą o nr (...) - umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 1011,45 zł, umowa ubezpieczenia OC – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 1347,74 zł, umowa ubezpieczenia dobrowolnego – rata 1 z dnia 9 kwietnia 2013 r. w kwocie 89,85 zł. Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Z treści złożonego w dniu 2 października 2015 r. pozwu wynika jednoznacznie, iż powód dochodził nim od pozwanej należności z tych samych umów, co w niniejszym procesie, przy czym w odniesieniu do umowy objętej polisą o nr (...) – rat 2 poszczególnych ubezpieczeń, a w odniesieniu do polisy nr (...) – rat 1 poszczególnych ubezpieczeń. W niniejszym postępowaniu powód dochodził tymczasem w odniesieniu do umowy objętej polisą o nr (...) – rat 2 poszczególnych ubezpieczeń, a w odniesieniu do polisy nr (...) – rat 2 poszczególnych ubezpieczeń.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że w wyniku działań powoda doszło do przerwania biegu przedawnienia wskazanego w art. 819 § 1 k.c., lecz wyłącznie w odniesieniu do tożsamyh w obu postępowaniach roszczeń, tj. dotyczących polisy o nr (...). Termin ten na nowo zaczął biec (stosownie do art. 124 § 2 k.c.) dopiero od momentu zakończenia postępowania wszczętego na skutek wniesienia pozwu z dnia 2 października 2015 r. (analogicznie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13).

W konsekwencji Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w odniesieniu do roszczenia dotyczącego polisy o nr (...), gdyż w tym zakresie zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną nie był zasadny. Natomiast, w pozostałym zakresie, tj. co do roszczeń o zapłatę 2 raty składki z polisy nr (...), to zarzut przedawnienia okazał się skuteczny. Wbrew twierdzeniu powoda nie doszło do przerwania biegu przedawnienia wskazanego w art. 819 § 1 k.c. w wyniku wytoczenia powództwa w dniu 2 października 2015 r., gdyż dotyczyło ono 1 a nie 2 raty składki.

W tym miejscu trzeba wskazać, że pozwana powoływała się na wykazany ostatecznie w toku postępowania dowodowego fakt przeniesienia prawa własności przedmiotowego pojazdu na podstawie umowy z dnia 10 sierpnia 2012 r., kwestionując w całości roszczenie powoda. Jednakże, z przedłożonej kopii umowy wynika, że przeniesienie prawa własności pojazdu nastąpiło już po zawarciu przez pozwaną umowy ubezpieczenia w dniu 9 kwietnia 2012 r. (polisa o nr (...)). Wobec tego, podniesiona przez pozwaną okoliczność również nie miała znaczenia dla ustaleń dotyczących zasadności roszczeń powoda w tym zakresie.

Sąd zasądził zatem od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.580,48 zł tytułem należności głównej, tj. drugiej raty składki za ubezpieczenie OC oraz ubezpieczenia dobrowolne objęte umową z dnia 9 kwietnia 2012 r. (polisa o nr (...)) wraz z kwotą skapitalizowanych odsetek zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 10 października 2012 r. do dnia 9 czerwca 2017 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Podstawą oddalenia powództwa dotyczącego roszczeń z polisy nr (...), poza skutecznie podniesionym zarzutem przedawnienia, było również to, że materiał dowodowy nie potwierdzał stanowiska powoda co do tego, iż składki z tych umów nie zostały opłacone przez pozwaną. W potwierdzeniu zawarcia umowy ubezpieczenia (polisa o nr (...)) zaznaczono, że składka łączna w wysokości 1.908 zł została opłacona. Wymieniono też w tym miejscu szczegółowo wysokość poszczególnych składek na ubezpieczenia, które na powyższą kwotę się składały z zaznaczeniem, że każda z nich została opłacona. W tym stanie faktycznym, w ocenie Sądu, nie można zasadnie twierdzić, że składka w wysokości 1.908 zł nie została opłacona przez pozwaną, gdyż nie ma dowodu, który okoliczność tę by podważał.

O dalszych odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód dochodził odsetek od dnia złożenia pozwu. Pozwana nie kwestionowała wskazanej daty, którą Sąd uznał za uzasadnioną. Podkreślić trzeba, że pozwana w chwili wniesienia pozwu pozostawała w znacznym opóźnieniu z zapłatą składki i miała tego świadomość, skoro powód już uprzednio bezskutecznie wezwał ją do zapłaty zaległych składek. A zatem, powód był uprawniony do żądania odsetek za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2017 r., o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

W pkt 3 wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powód wygrał proces w 44%, zaś uległ w 56%. Wobec tego zasadne było zastosowanie wyżej wskazanej podstawy i zniesienie wzajemnie między stronami kosztów procesu, które co istotne – były zbliżone. Na koszty procesu po obu stronach złożyły się: opłaty od pełnomocnictw (po 17 zł), wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników po stronie powoda – radcy prawnego a po stronie pozwanej – adwokata w kwotach po 900 zł (§ 2 pkt 3 odpowiednio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. poz. 1804 oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. poz. 1800), a po stronie powoda dodatkowo opłata od pozwu w kwocie 100 zł (k.25).

W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Barbara Syta-Latała

ZARZĄDZENIE

(...)

SSR Barbara Syta-Latała